

weduwe, langzaam 't pad langs. Haar kleed, zwaar in plooiën hangend, doet een weinig stof opgaan achter haar en telkens gaat de sneeuw witte zakdoek omhoog, hel afstekend tegen 't zwart van den kreppen sluier.

Clara hangt haar aan den arm en haar fijn gezichtje is wit, helder bleek bijna tegenover de zwarte kleeding. Rudolf slentert iets achter. Hij leest de opschriften en beziet de bloemen en linten doelloos en traag. Een prachtige krans van wit en violet heeft hij aan zijn arm, en de lange, wit-satijnen linten kleven zich een enk'le maal aan zijn gespierde beenen. Dan staat hij een oogenblik stil, heft den bloementooi voorzichtig en luchtig fladdert het reine wit, geholpen door een welwillend Meiwindje.

Eva's goede smaak heeft het graf gesierd zoo als dat gebruikelijk is, en als ze staat voor die mooie rustplaats, ontnemt ze den jongen zijn last, en hangt haar gave aan een der punten van 't hekwerk. Met de andere hand steunt ze zich aan 't meisje en nu schreien èn moeder èn dochter, bittre tranen op het graf... Rudolf is niet bedroefd; hij huilt althans niet. Wel heeft hij met eerbied de muts in de hand en ziet hij vèr weg... Waarheen?...

Als het heftig snikken zijner moeder hem nu àl te droevig lijkt, richt hij zich flink op, en één uur aan 't ziekbed van zijn vader komt helder vóór hem.

„Kom, mama, u moet mee!”

„Ik kan niet, — ik kan niet!” kreunt ze.

Maar de dappere jongen neemt haar hand en legt die in zijn arm. En nu ziet hij met voldoening, dat hij even groot is als zij.

„Kom, mama!”

De muts zet hij op, een wenk aan zijn zusje en... „Wees nu ook bedaard, Clara!”

Eva laat zich meetroneën, en ze gaan!

Weer dwar'len ze omhoog, die stofdeeltjes, mooi blinkend in 't zonnelicht, mee, al verder en verder en zich ten laatste hechtend aan 't zware kleed van rouw en droefenis. —